

Začasna izdaja

SODBA SODIŠČA (šesti senat)

z dne 15. novembra 2017(*)

„Predhodno odločanje – Obdavčenje – Direktiva 2006/112/ES – člen 168(a), člen 169(a), člen 214(1)(d) in (e) ter člena 289 in 290 – Možnost odbitka dolgovanega ali plačanega vstopnega davka na dodano vrednost (DDV) – Izstopne transakcije v drugih državah članicah – Sistem oprostitve davka v državi članici, v kateri se uveljavlja pravica do odbitka“

V zadevi C-507/16,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Administrativen sad Sofia-grad (upravno sodišče mesta Sofija, Bolgarija) z odločbo z dne 12. septembra 2016, ki je na Sodišče prispela 26. septembra 2016, v postopku

Entertainment Bulgaria System EOOD

proti

Direktor na Direktsia „Obzhelvane i danachnoosiguritelna praktika“ – Sofia,

SODIŠČE (šesti senat),

v sestavi J.-C. Bonichot (poročevalec) v funkciji predsednika senata, S. Rodin in E. Regan, sodnika,

generalni pravobranilec: P. Mengozzi,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za Entertainment Bulgaria System EOOD S. Georgieva, agentka,
- za Direktor na Direktsia „Obzhelvane i danachnoosiguritelna praktika“ – Sofia A. Georgiev, agent,
- za bolgarsko vlado E. Petranova in M. Georgieva, agentki,
- za Evropsko komisijo L. Lozano Palacios in P. Mihaylova, agentki,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 168(a) in (b), člena 169(a) in člena 214 Direktive Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL 2006, L 347, str. 14), kakor je bila spremenjena z Direktivo Sveta 2009/162/EU z dne 22. decembra 2009 (UL 2010, L 10, str. 14) (v nadaljevanju: Direktiva 2006/112).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbo Entertainment Bulgaria System EOOD (v nadaljevanju: EBS) in Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika“ – Sofia (direktor direkcije „pritožbe in prakse na davčnem področju in na področju socialne varnosti“ v Sofiji, Bolgarija) glede odločbe o odmeri davka, s katero je bilo tej družbi naloženo plačilo naknadno obračunanega davka na dodano vrednost (DDV) in zamudnih obresti.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Člen 168 Direktive 2006/112 določa:

„Dokler se blago in storitve uporabljajo za namene njegovih obdavčenih transakcij, ima davčni zavezanec v državi članici, v kateri opravlja te transakcije, pravico, da odbije od zneska DDV, ki ga je dolžan plačati, naslednje zneske:

(a) DDV, ki ga je dolžan ali ga je plačal v tej državi članici za blago ali storitve, ki mu jih je ali mu jih bo opravil drug davčni zavezanec;

[...]“

4 Člen 169 te direktive določa:

„Razen odbitka iz člena 168 ima davčni zavezanec pravico do odbitka DDV iz omenjenega člena, če se blago in storitve uporabljajo za namene:

(a) transakcij v zvezi z dejavnostmi iz drugega pododstavka člena 9(1), opravljene zunaj države članice, v kateri je davek dolgovan ali plačan, v zvezi s katerimi bi imel pravico do odbitka DDV, če bi bile opravljene v tej državi članici;

[...]“

5 Člen 214 navedene direktive določa:

„1. Države članice sprejmejo potrebne ukrepe, da zagotovijo, da so naslednje osebe identificirane s posamično številko:

(a) vsak davčni zavezanec, razen davčnih zavezancev iz člena 9(2), ki na njihovem ozemlju dobavlja blago ali opravlja storitve, v zvezi s katerimi ima pravico do odbitka DDV, razen dobav blaga ali opravljanja storitev, za katere DDV plača izključno prejemnik storitev ali oseba v skladu s členi 194 do 197 in členom 199;

[...]

(d) vsak davčni zavezanec, za katerega se na njihovem ozemlju opravijo storitve, za katere je v skladu s členom 196 dolžan plačati DDV;

(e) vsak davčni zavezanec, ki ima sedež na njihovem ozemlju in na ozemlju druge države

Źlanice opravlja storitve, za katere mora v skladu s Źlenom 196 DDV plaŹati izkljuŹno prejemnik storitev.

[...]"

6 Źlen 196 iste direktive doloŹa:

„DDV je dolŹan plaŹati vsak davŹni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davŹni zavezanec, identificirana za namene DDV, kateremu/kateri se opravijo storitve iz Źlena 44, Źe te storitve opravi davŹni zavezanec, ki nima sedeŹa na ozemlju zadevne drŹave Źlanice.“

7 Źlen 282 Direktive 2006/112 doloŹa, da se oprostitve in progresivne davŹne olajŹave, doloŹene v oddelku 2 te direktive, uporabljajo za dobavo blaga in storitev malih podjetij.

8 Źlen 287 te direktive doloŹa:

„DrŹave Źlanice, ki so pristopile po 1. januarj[u] 1978, lahko oprostijo davŹne zavezance, katerih letni promet ne presega protivrednosti naslednjih zneskov v nacionalni valuti po menjalnem teŹaju na dan njihovega pristopa:

[...]

17. Bolgarija: 25.600 EUR;

[...]"

9 Źlen 289 navedene direktive doloŹa:

„DavŹni zavezanci, oproŹeni DDV, nimajo pravice do odbitka DDV v skladu s Źleni 167 do 171 in Źleni 173 do 177 niti ga ne smejo izkazovati na svojih raŹunih.“

10 Źlen 290 Direktive 2006/112 doloŹa:

„DavŹni zavezanci, upraviŹeni do oprostitve DDV, se lahko odloŹijo za sploŹno ureditev DDV ali za poenostavljene postopke iz Źlena 281. V tem primeru imajo pravico do vsakrŹne progresivne davŹne olajŹave, ki jo lahko doloŹa nacionalna zakonodaja.“

Bolgarsko pravo

11 Źlen 70(4) Zakon za danak varhu dobavenata stoynost (zakon o davku na dodano vrednost, DV Źt. 63 z dne 4. avgusta 2006, v nadaljevanju: ZDDS) doloŹa, da oseba, ki je registrirana v skladu s Źlenom 97a ZDDS, nima pravice do odbitka vstopnega DDV.

12 Źlen 94(3) ZDDS doloŹa, da je registracija za namene DDV obvezna ali prostovoljna.

13 Źlen 96(1) ZDDS doloŹa, da mora vsak davŹni zavezanec, ki je ustvaril obdavŹljivi promet, ki je viŹji ali enak znesku 50.000 bolgarskih levov (BGN) (pribliŹno 25.600 EUR), v obdobju, ki ne presega dvanajst zaporednih mesecev pred tekoŹim mesecem, vloŹiti proŹnjo za registracijo v skladu s tem zakonom v Źtirinajstih dneh po koncu obdobja, v katerem je ustvaril ta promet.

14 Źlen 97a ZDDS doloŹa:

„1. V skladu s tem zakonom se mora registrirati vsak davčni zavezanec v smislu člena 3(1), (5) in (6), ki je prejemnik storitev s krajem izpolnitve na nacionalnem ozemlju, ki so obdavčljive in pri katerih mora DDV v skladu s členom 82(2) plačati prejemnik.

2. V skladu s tem zakonom se mora registrirati vsak davčni zavezanec v smislu člena 3(1), (5) in (6) s sedežem na nacionalnem ozemlju, ki opravlja storitve v smislu člena 21(2) s krajem izpolnitve na ozemlju druge države članice.

3. Šteje se, da je davčni zavezanec, ki je registriran na podlagi odstavka 1, registriran tudi v smislu odstavka 2 in obratno.

[...]“

15 Člen 100(1) ZDDS določa:

„Vsak davčni zavezanec, ki ne izpolnjuje pogojev za obvezno registracijo v skladu s členom 96(1), se lahko registrira v skladu s tem zakonom.“

16 Člen 113(9) ZDDS določa:

„Davčni zavezanci, ki niso registrirani v skladu s tem zakonom ali so registrirani na podlagi členov 97a(1) in (2) [...], na izdanih računih ne smejo izkazovati DDV.“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

17 Iz predložitvene odločbe je razvidno, da je EBS družba s sedežem v Bolgariji, ki opravlja storitve na področju spletnih storitev, kot so oblikovanje internetnih strani, multimedijski razvoj in grafično oblikovanje.

18 Družba EBS je bila od 21. decembra 2010 identificirana za namene DDV na podlagi člena 97a(2) ZDDS, ki določa registracijo davčnih zavezancev s sedežem v Bolgariji, ki opravljajo storitve s krajem izpolnitve na ozemlju druge države članice.

19 Iz predložitvene odločbe izhaja, da je družba EBS prejela storitve davčnih zavezancev s sedežem na ozemlju drugih držav članic in ne Republike Bolgarije, ki jih je uporabila za opravljanje storitev v drugih državah članicah in v Švici.

20 Družba ESB je DDV za tako prejete storitve odbila v postopku obrnjene davčne obveznosti.

21 Nacionalna agentsia za prihodite (nacionalna agencija za javne prihodke, Bolgarija) je pri davčnem nadzoru ugotovila, da je družba EBS 30. novembra 2013 dosegla promet, pri katerem podjetja v tej državi članici niso več upravičena do oprostitve DDV in se morajo na podlagi nacionalnega prava registrirati za namene DDV v skladu s členom 96(1) ZDDS.

22 Nacionalna agencija za javne prihodke je v odločbi o odmeri davka z dne 16. septembra 2015 ugotovila, prvič, da je družba EBS neupravičeno odbila DDV za prejete vstopne storitve, ker je s členom 70(4) ZDDS uveljavljanje te pravice prepovedano za davčne zavezance, ki so identificirani na podlagi člena 97a ZDDS, in drugič, družbi EBS naložila plačilo naknadno obračunane DDV in zamudnih obresti (v nadaljevanju: odločba o odmeri davka).

23 Direktor direkcije „pritožbe in prakse na davčnem področju in na področju socialne varnosti“ je z odločbo z dne 30. novembra 2015 deloma ugodil zahtevi za popravek odločbe o odmeri davka, ker je menil, da prepoved odbitka dolgovanega ali plačanega vstopnega DDV za družbo

EBS ne more veljati do njene identifikacije za namene DDV na podlagi ?lena 96(1) ZDDS, ampak samo do datuma, ko so bili izpolnjeni pogoji za vložitev prošnje za registracijo na podlagi te določbe.

24 Družba EBS, ki je morala pla?ati 2.094.196 BGN (približno 1.070.741 EUR) DDV z zamudnimi obrestmi, je pri Administrativnem sodiš?u v Sofiji (upravno sodiš?e mesta Sofija, Bolgarija) vložila predlog za razglasitev ni?nosti tako popravljene odlo?be o odmeri davka.

25 Navedeno sodiš?e se sprašuje o skladnosti ?lena 70(4) ZDDS z Direktivo 2006/112.

26 Poudarja, da ?eprav dav?ni zavezanci, identificirani za namene DDV na podlagi ?lena 97a ZDDS, na katere se nanaša ?len 70(4) ZDDS, ne smejo izkazati DDV na svojih ra?unih za dobave v Bolgariji, bi jim moralo biti dovoljeno, da ta davek obra?unajo za dobave blaga in storitev, za katere je kraj izpolnitve zunaj ozemlja te države ?lanice. Meni, da lahko zato ti dav?ni zavezanci odbijejo dolgovan ali pla?ani vstopni DDV za storitve, ki so jih zanje opravili drugi dav?ni zavezanci s sedežem v drugih državah ?lanicah.

27 V teh okoliš?inah je Administrativni sodiš? v Sofiji (upravno sodiš?e mesta Sofija) prekinilo odlo?anje in Sodiš?u v predhodno odlo?anje predložilo ta vprašanja:

„1. Ali je treba ?len 214 [Direktive 2006/112] razlagati tako, da v zvezi s pravico do odbitka vstopnega davka razli?nim primerom registracije za namene DDV pripisuje razli?ne pomene, oziroma tako, da državam ?lanicam dopuša, da razli?nim primerom registracije pripisujejo razli?ne pomene, kot je to v primeru ?lenov 97a in 70(4) ZDDS?

2. Ali je treba določbe ?lena 168(a) in ?lena 169(a) Direktive 2006/112 razlagati tako, da oseba, registrirana v skladu s ?lenom 214(1)(e) [navedene] [d]irektive, nima pravice do odbitka vstopnega DDV za prejete storitve, ki so jih opravili dav?ni zavezanci iz drugih držav ?lanic, ?e te storitve uporablja za opravljanje storitev v drugih državah ?lanicah in so izpolnjeni drugi vsebinski in postopkovni pogoji za uveljavljanje pravice do odbitka vstopnega davka?

3. Ali je treba določbe ?lena 168(a) in ?lena 169(a) Direktive 2006/112 razlagati tako, da dopuša nacionalno določbo, kot je ?len 70(4) ZDDS, v skladu s katero oseba, ki je za namene DDV registrirana na podlagi ?lena 214(1)(d) ali (e) in ne na podlagi ?lena 214(1)(a) Direktive 2006/112, nikakor nima pravice do odbitka vstopnega DDV?“

Vprašanja za predhodno odlo?anje

28 Predložitveno sodiš?e s tremi vprašanji, ki jih je treba obravnavati skupaj, v bistvu sprašuje, ali ?lena 168(a) in ?lena 169(a) Direktive 2006/112 nasprotujeta zakonodaji države ?lanice, s katero je dav?nemu zavezanecu s sedežem na ozemlju te države ?lanice prepovedano, da odbije dolgovan ali pla?ani vstopni DDV v tej državi ?lanici za storitve, ki so jih opravili dav?ni zavezanci s sedežem v drugih državah ?lanicah in ki so bile uporabljene za opravljanje storitev v drugih državah ?lanicah, ne pa v državi ?lanici sedeža dav?nega zavezanca, z utemeljitvijo, da je ta dav?ni zavezanec za namene DDV identificiran na podlagi enega od dveh primerov iz ?lena 214(1)(d) in (e) Direktive 2006/112.

29 Najprej je treba navesti, da se ?len 214(1)(d) in (e) Direktive 2006/112 nanaša na primer, kadar se za dav?nega zavezanca na ozemlju države ?lanice opravijo storitve, za katere je v skladu s ?lenom 196 te direktive dolžan pla?ati DDV, oziroma na primer, kadar dav?ni zavezanec, ki ima sedež na ozemlju države ?lanice, na ozemlju druge države ?lanice opravlja storitve, za katere mora v skladu z istim ?lenom 196 DDV pla?ati izključno prejemnik storitev. Iz predložitvene odlo?be je razvidno, da je bila to določba v bolgarsko pravo prenesena s ?lenom 97a(1) in (2)

ZDDS.

30 Nato je treba opozoriti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča temeljno načelo nevtralnosti DDV zahteva, naj se odobri odbitek dolgovanega ali plačanega vstopnega DDV, če so izpolnjene vsebinske zahteve, tudi če nekaterih postopkovnih zahtev davčni zavezanci niso izpolnili (glej sodbo z dne 9. julija 2015, *Salomie in Oltean*, C-183/14, EU:C:2015:454, točka 58 in navedena sodna praksa).

31 Sodišče je tudi razsodilo, da je identifikacija za namene DDV iz člena 214 Direktive 2006/112 zgolj formalna zahteva zaradi izvajanja nadzora, ki med drugim ne more izpodbiti pravice do odbitka DDV, če so izpolnjeni materialni pogoji za nastanek te pravice (sodba z dne 9. julija 2015, *Salomie in Oltean*, C-183/14, EU:C:2015:454, točka 60 in navedena sodna praksa).

32 Iz tega je med drugim razvidno, da zavezancu za DDV ni mogoče preprečiti, da bi uveljavljal pravico do odbitka dolgovanega ali plačanega vstopnega DDV, ker se ni identificiral kot zavezanec za DDV, preden je uporabil blago, kupljeno v okviru svoje obdavčene dejavnosti (glej sodbo z dne 9. julija 2015, *Salomie in Oltean*, C-183/14, EU:C:2015:454, točka 61 in navedena sodna praksa).

33 Še toliko bolj je iz tega razvidno, da se z nacionalno zakonodajo davčnemu zavezancu ne sme onemogočiti uveljavitve pravice do odbitka dolgovanega ali plačanega vstopnega DDV, ker je za namene DDV identificiran na podlagi enega od primerov iz člena 214(1)(d) in (e) Direktive 2006/112.

34 Glede na zgoraj navedeno je treba na postavljena vprašanja odgovoriti, da je treba Direktivo 2006/112 razlagati tako, da nasprotuje zakonodaji države članice, s katero je davčnemu zavezancu s sedežem na ozemlju te države članice onemogočeno, da odbije dolgovani ali plačani vstopni DDV v tej državi članici za storitve, ki so jih opravili davčni zavezanci s sedežem v drugih državah članicah in ki so bile uporabljene za opravljanje storitev v drugih državah članicah, ne pa v državi članici sedeža tega davčnega zavezanca, z utemeljitvijo, da je ta za namene DDV identificiran na podlagi enega od dveh primerov iz člena 214(1)(d) in (e) Direktive 2006/112.

35 Vendar je iz predložitvene odločbe razvidno, da bi bilo mogoče nacionalno zakonodajo razlagati tudi drugače.

36 Iz predložitvene odločbe je namreč razvidno, da ko družba EBS glede na ustvarjeni promet ni več mogla biti upravičena do oprostitve davka v Bolgariji, za namene DDV ni več mogla biti identificirana na podlagi člena 97a(1) in (2) ZDDS, temveč bi morala zanjo veljati ureditev z „obvezno“ registracijo iz člena 96 ZDDS.

37 Kaže, da iz tega izhaja, da so lahko za namene DDV na podlagi člena 97a(1) in (2) ZDDS identificirani le davčni zavezanci, za katere velja sistem oprostitve davka v Bolgariji.

38 Če je tako – kar mora preveriti predložitveno sodišče, ki je edino pristojno za razlago nacionalnega prava – bi bilo treba postavljena vprašanja preoblikovati in šteti, da se ta v bistvu nanašajo na vprašanje, ali člena 168(a) in 169(a) Direktive 2006/112 nasprotujeta zakonodaji države članice, s katero je davčnemu zavezancu s sedežem na ozemlju te države članice, ki je upravičen do oprostitve davka, onemogočeno uveljavljanje pravice do odbitka dolgovanega ali plačanega vstopnega DDV v tej državi za storitve, ki so jih opravili davčni zavezanci s sedežem v drugih državah članicah in ki so bile uporabljene za opravljanje storitev v drugih državah članicah, ne pa v državi članici sedeža tega davčnega zavezanca.

39 V zvezi s tem je treba opozoriti, da člen 168(a) Direktive 2006/112 določa, da dokler se blago in storitve uporabljajo za namene njegovih obdavčenih transakcij, ima davčni zavezanec v

državi članici, v kateri opravlja te transakcije, pravico, da odbije od zneska davka, ki ga je dolžan plačati, DDV, ki ga je dolžan ali ga je plačal v tej državi članici za blago ali storitve, ki mu jih je ali mu jih bo opravil drug davčni zavezanec.

40 Vendar podjetje s sedežem na ozemlju države članice, ki je v tej državi upravičeno do oprostitve davka, ne more uveljavljati pravice do odbitka dolgovanega ali plačanega vstopnega DDV v skladu s to določbo. Člen 289 Direktive 2006/112 namreč določa, da davčni zavezanci, ki so tako oproščeni davka, „nimajo pravice do odbitka DDV v skladu s členi 167 do 171 [...] niti ga ne smejo izkazovati na svojih računih“.

41 Poleg tega je v členu 169(a) Direktive 2006/112 navedeno, da ima davčni zavezanec poleg odbitka iz člena 168 te direktive pravico do odbitka DDV iz omenjenega člena, če se blago in storitve uporabljajo za namene transakcij v zvezi z dejavnostmi iz drugega pododstavka člena 9(1) iste direktive, opravljene zunaj države članice, v kateri je davek dolgovan ali plačan, v zvezi s katerimi bi imel pravico do odbitka, če bi bile opravljene v tej državi članici.

42 V skladu s členom 169(a) Direktive 2006/112 je zato izvajanje pravice do odbitka odvisno od tega, ali ta pravica do odbitka obstaja, če so vse te transakcije opravljene znotraj iste države članice (glej po analogiji sodbo z dne 22. decembra 2010, RBS Deutschland Holdings, C-277/09, EU:C:2010:810, točka 32). Sodišče je v zvezi s tem razsodilo, da se lahko pravica do odbitka uveljavlja ne glede na to, ali se v drugih državah članicah pri izstopni transakciji dejansko obračuna DDV (glej tudi po analogiji sodbo z dne 22. decembra 2010, RBS Deutschland Holdings, C-277/09, EU:C:2010:810, točka 41).

43 Vendar če podjetje, ki je upravičeno do oprostitve davka v Bolgariji, v tej državi članici ne more uveljavljati pravice do odbitka dolgovanega ali plačanega vstopnega DDV za storitve opravljene v tej državi članici, ne bi bil izpolnjen eden od pogojev iz člena 169(a) Direktive 2006/112 za upravičenost do odbitka dolgovanega ali plačanega vstopnega DDV za storitve, opravljene zunaj te države članice.

44 Zato je treba ugotoviti, da je treba člena 168(a) in člen 169(a) Direktive 2006/112 razlagati tako, da ne nasprotujeta zakonodaji države članice, s katero je davčnemu zavezancu s sedežem na ozemlju te države članice, ki je upravičen do oprostitve davka, onemogočeno uveljavljanje pravice do odbitka dolgovanega ali plačanega vstopnega DDV v tej državi za storitve, ki so jih opravili davčni zavezanci s sedežem v drugih državah članicah in ki so bile uporabljene za opravljanje storitev v drugih državah članicah, ne pa v državi članici sedeža tega davčnega zavezanca.

45 Glede na zgoraj navedeno je treba na postavljena vprašanja odgovoriti, da je treba Direktivo 2006/112 razlagati tako, da nasprotuje zakonodaji države članice, s katero je davčnemu zavezancu s sedežem na ozemlju te države članice onemogočeno, da odbije dolgovani ali plačani vstopni DDV, plačan v tej državi članici za storitve, ki so jih opravili davčni zavezanci s sedežem v drugih državah članicah in ki so bile uporabljene za opravljanje storitev v drugih državah članicah, ne pa v državi članici sedeža davčnega zavezanca, z utemeljitvijo, da je ta davčni zavezanec za namene DDV identificiran na podlagi enega od dveh primerov iz člena 214(1)(d) in (e) Direktive 2006/112. Vendar je treba člena 168(a) in člen 169(a) Direktive 2006/112 razlagati tako, da ne nasprotujeta zakonodaji države članice, s katero je davčnemu zavezancu s sedežem na ozemlju te države članice, ki je upravičen do oprostitve davka, onemogočeno uveljavljanje pravice do odbitka dolgovanega ali plačanega vstopnega DDV v tej državi za storitve, ki so jih opravili davčni zavezanci s sedežem v drugih državah članicah in ki so bile uporabljene za opravljanje storitev v drugih državah članicah, ne pa v državi članici sedeža tega davčnega zavezanca.

Stroški

46 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloži o stroških. Stroški za predložitev stališ? Sodiš?u, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodiš?e (šesti senat) razsodilo:

Direktivo Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost, kakor je bila spremenjena z Direktivo Sveta 2009/162/EU z dne 22. decembra 2009, je treba razlagati tako, da nasprotuje zakonodaji države članice, s katero je davčnemu zavezancu s sedežem na ozemlju te države članice onemogočeno, da odbije dolgovan ali plačani vstopni davek na dodano vrednost v tej državi članici za storitve, ki so jih opravili davčni zavezanci s sedežem v drugih državah članicah in ki so bile uporabljene za opravljanje storitev v drugih državah članicah, ne pa v državi članici sedeža tega davčnega zavezanca, z utemeljitvijo, da je ta davčni zavezanec za namene davka na dodano vrednost identificiran na podlagi enega od dveh primerov iz člena 214(1)(d) in (e) Direktive 2006/112, kakor je bila spremenjena z Direktivo 2009/162. Vendar je treba člen 168(a) in člen 169(a) Direktive 2006/112, kakor je bila spremenjena z Direktivo 2009/162, razlagati tako, da ne nasprotujeta zakonodaji države članice, s katero je davčnemu zavezancu s sedežem na ozemlju te države članice, ki je upravičen do oprostitve davka, onemogočeno uveljavljanje pravice do odbitka dolgovanega ali plačanega vstopnega davka na dodano vrednost v tej državi za storitve, ki so jih opravili davčni zavezanci s sedežem v drugih državah članicah in ki so bile uporabljene za opravljanje storitev v drugih državah članicah, ne pa v državi članici sedeža tega davčnega zavezanca.

Podpisi

* Jezik postopka: bolgarščina.